STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 17. července 2008 [1]

1. V tomto řízení o kasačním opravném prostředku žádá British Aggregates Association (dále jen „BAA“ nebo „žalobkyně“) Soudní dvůr, aby zrušil rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 26. září 2006 (dále jen „napadený rozsudek“) [2], kterým byla zamítnuta žaloba BAA proti rozhodnutí Komise ze dne 24. dubna 2002 nevznést námitky proti dani z kameniva zavedené ve Spojeném království [3] (dále jen „napadené rozhodnutí“).

2. Uvedený rozsudek v rozsahu, v němž rozhoduje o přípustnosti žaloby v prvním stupni, je rovněž předmětem vzájemného kasačního opravného prostředku Komise.

1 — Původní jazyk: italština.

2 — Rozsudek ve věci British Aggregates Association v. Komise (T-210/02, Sb. rozh. II-2789).

3 — K (2002)1487 konečné, o státní podpoře, věc N 863/01 – Spojené království/daň z kameniva.

I – Skutkový základ sporu

3. Skutkové okolnosti, které jsou základem tohoto řízení, jsou v napadeném rozsudku popsány následovně.

4. Kamenivo je zrnitý, chemicky inertní materiál používaný ve stavebnictví. Jako takové může být používáno jako stavební výplň nebo může být smícháno s pojivy, například s cementem nebo asfaltem.

5. Aggregates Levy (daň z kameniva, dále jen „AGL“) byla ve Spojeném království zavedena některými ustanoveními Finance Act 2001 (finanční zákon pro rok 2001, dále jen „zákon“), který nabyl účinnosti dne 1. dubna 2002.

6. Řada změn daňové úpravy byla zavedena Finance Act 2002. Jednou ze změn bylo

zavedení daňového osvobození pro odpady z těžby některých surovin, zejména břidlice, lupku, jílového proplástku a kaolínu. Krom toho byla přijata opatření pro postupné zavedení AGL v Severním Irsku.

7. AGL se vybírá sazbou 1,60 GBP za tunu, pokud jsou zdaňované suroviny ve Spojeném království uvedeny na trh. Kamenivo, které je vyváženo nebo odvezeno ze Spojeného království před zpracováním, je od daně osvobozeno.

8. Zákon v platném znění stanoví, že kamenivo nepodléhá dani ve čtyřech případech: pokud je výslovně osvobozeno; pokud bylo předtím použito pro stavební účely; pokud již bylo zdaněno daní z kameniva; nebo pokud se ke dni nabytí účinnosti zákona nenachází v místě svého původu.

9. BAA je sdružení seskupující malé nezávislé těžební podniky ve Spojeném království.

10. Dopisem ze dne 24. září 2001 obdržela Komise stížnost od dvou podniků, které neměly žádný vztah k navrhovateli, týkající se určitých aspektů AGL – zejména vyloučení některých surovin z její působnosti, osvobození vývozů od daně a odchylek týkajících se Severního Irska – které považovaly za neslučitelné s ustanoveními Smlouvy o státních podporách.

11. Spojené království dne 20. prosince 2001 oznámilo Komisi režim státní podpory nazvaný „Postupné zavádění daně z kameniva v Severním Irsku“.

12. Dopisem ze dne 6. února 2002 Komise vyzvala Spojené království, aby se vyjádřilo ke stížnosti a poskytlo doplňující informace o AGL. Spojené království odpovědělo dopisem ze dne 19. února 2002.

13. Dne 11. února 2002 BAA podalo proti AGL žalobu u High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division.

14. Dopisem ze dne 15. dubna 2002 BAA podalo Komisi stížnost, ve které tvrdilo, že vyloučení některých surovin z působnosti AGL a osvobození vývozů od daně představují státní podpory a že odchylky týkající se Severního Irska oznámené Spojeným králov-

stvím jsou podle navrhovatele neslučitelné se společným trhem.

15. Rozsudkem ze dne 19. dubna 2002 High Court of Justice žalobu BAA zamítl.

16. Dne 24. dubna 2002 Komise přijala napadené rozhodnutí. Konstatovala, že AGL neobsahuje žádné prvky státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES a že osvobození poskytnuté Severnímu Irsku je slučitelné se společným trhem.

17. BAA se proti rozsudku High Court of Justice odvolalo k Court of Appeal (England & Wales), který nařídil přerušit řízení až do rozhodnutí Soudu prvního stupně o žalobě, kterou BAA mezitím podalo proti napadenému rozhodnutí.

II – Řízení před Soudem prvního stupně a napadený rozsudek

18. Návrhem došlým kanceláři Soudu prvního stupně dne 12. července 2002 usilovalo BAA o zrušení napadeného rozhodnutí s výjimkou osvobození pro Severní Irsko. Spojenému království bylo povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise.

19. Žaloba byla založena na čtyřech žalobních důvodech. Prvním žalobním důvodem BAA tvrdilo, že Komise porušila čl. 87 odst. 1 ES. Druhým žalobním důvodem se dovolávalo nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve třetím a čtvrtém žalobním důvodu BAA tvrdilo, že Komise porušila svou povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení a nesplnila své povinnosti, pokud jde o fázi předběžného vyšetřovacího řízení.

20. Komise především zpochybnila přípustnost žaloby z důvodu, že BAA nemělo aktivní legitimaci k podání žaloby podle čtvrtého pododstavce článku 230 ES. Tvrdila, že BAA neprokázalo, že bylo osobně dotčeno napadeným rozhodnutím, jelikož neprokázalo, že soutěžní postavení alespoň jednoho z jeho členů bylo výrazně dotčeno AGL. Po věcné stránce Komise tvrdila, že návrhy BAA byly neopodstatněné.

21. Napadeným rozsudkem Soud prvního stupně žalobu v plném rozsahu zamítl poté, co ji prohlásil za přípustnou, a uložil BAA náhradu nákladů řízení.

III – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

22. Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 27. listopadu 2007 navrhovatel podal kasační opravný prostředek proti výše uvedenému rozsudku.

23. BAA navrhuje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil. Navrhuje rovněž, aby Soudní dvůr zrušil napadené rozhodnutí Komise s výjimkou osvobození od daně pro Severní Irsko. Konečně BAA navrhuje, aby Komisi byla uložena náhrada nákladů řízení o kasačním opravném prostředku, jakož i řízení v prvním stupni.

24. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a prohlásil žalobu předloženou Soudu prvního stupně za nepřípustnou. Podpůrně navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil kasační opravný prostředek za nepřípustný nebo jej zamítl jako neopodstatněný. Konečně navrhuje, aby byla BAA uložena náhrada nákladů řízení.

25. Spojené království, které vstoupilo do řízení před Soudem prvního stupně jako vedlejší účastník, tvrdí, že by kasační opravný prostředek měl být zamítnut.

IV – Právní analýza

26. Svým vzájemným kasačním opravným prostředkem Komise zpochybňuje rozsudek Soudu prvního stupně v rozsahu, v němž rozhodl o přípustnosti žaloby, která mu byla předložena. Komise tvrdí, že uvedená žaloba byla nepřípustná, a že v důsledku toho je hlavní kasační opravný prostředek rovněž nepřípustný. Je proto nezbytné zabývat se nejprve vzájemným kasačním opravným prostředkem.

A – *Ke vzájemnému kasačnímu opravnému prostředku*

27. Komise zaprvé tvrdí, že Soud prvního stupně se tím, že prohlásil žalobu BAA za přípustnou, dopustil nesprávného právního posouzení. Podle Komise je AGL obecně závazným opatřením, které se dotýká potenciálně neomezeného počtu ekonomických subjektů ve Spojeném království, a nelze je tedy považovat za opatření dotýkající se osobně členů BAA. Z toho vyplývá, že rozhodnutí Komise, kterým AGL schválila, je rovněž obecně závazné.

28. Zadruhé Komise tvrdí, že Soud prvního stupně nepřezkoumal řádně podmínku, zda bylo konkurenční postavení členů sdružení BAA významně dotčeno AGL.

29. Nejprve stručně shrnu judikaturu týkající se podmínek pro přípustnost žaloby proti rozhodnutím přijatým v rámci řízení o podporách, a poté se budu zabývat dvěma hlavními argumenty, na kterých Komise zakládá svůj důvod kasačního opravného prostředku, podle kterého byla žaloba k Soudu prvního stupně nepřípustná.

1. Judikatura týkající se podmínek pro přípustnost žaloby proti rozhodnutím přijatým v rámci řízení o státních podporách

30. V rámci řízení o státních podporách jsou rozhodnutí, která Komise přijímá, adresována výhradně dotčeným členským státům.

31. Zadruhé, podle ustálené judikatury počínaje rozsudkem ve věci Plaumann v. Komise [4], osoby odlišné od adresátů rozhodnutí se mohou domáhat toho, že jsou osobně dotčeny pro účely čtvrtého odstavce článku 230 ES pouze tehdy, pokud jsou dotčeným rozhodnutím zasaženy z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí.

4 — Rozsudek ze dne 15. července 1963, (25/62, Recueil, s. 197).

32. V odvětví státních podpor bylo uvedené pravidlo objasněno nejdříve v rozsudku ve věci Cofaz [5]. Na základě judikatury týkající se žalob proti rozhodnutím Komise přijatým na základě nařízení č. 17 [6], Soudní dvůr ve věci Cofaz uznal, že pokud se soutěžitelé příjemce podpory aktivně podílejí na formálním vyšetřovacím řízení, mají aktivní legitimaci ke zpochybnění rozhodnutí přijatého *po dokončení formálního vyšetřovacího řízení*, avšak pouze tehdy, pokud je jejich postavení na trhu podporou významně dotčeno [7]. V následných rozsudcích skutečnost aktivního podílu na vyšetřování postupně přestala být považována za významnou a soudy Společenství se v široké míře soustředily spíše na vyhodnocení hospodářského dopadu opatření na trh tím, že uznaly, že primárním kritériem pro účely posouzení přípustnosti žaloby jsou účinky na soutěžní postavení žalobce.

33. Počátkem 90. let Soudní dvůr ve známých rozsudcích Matra [8] a Cook [9] – po zdůraznění různosti cílů, které v rámci řízení o podporách charakterizují předběžné vyšetřovací řízení

5 — Rozsudek ze dne 28. ledna 1986, Cofaz a další v. Komise (169/84, Recueil, s. 391).

6 — Nařízení č. 17 Rady z dne 6. února 1962: První nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy (Úř. věst. 13, 21.2.1962, s. 204, Zvl. vyd. 08/01, s. 3). V uvedené judikatuře Soudní dvůr stanovil zásadu, podle které pokud nařízení poskytuje žalujícímu podniku procesní záruky, které mu umožňují žádat Komisi, aby prokázala, že bylo porušeno právo Společenství, takový podnik musí být schopen podat žalobu na ochranu svých legitimních zájmů. Soudní dvůr, uznal, i když implicitně, že ustanovení Smlouvy o státních podporách neposkytují záruky srovnatelné s těmi, které stanoví nařízení č. 17, nicméně rozhodl, že „článek [88 odst. 2 ES] obecně uznává, že dotčené podniky jsou oprávněny předložit své připomínky Komisi".

7 — Bod 25.

8 — Rozsudek ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise (C-225/91, Recueil, s. I-3203).

9 — Rozsudek ze dne 19. května 1993, Cook v. Komise (C-198/91, Recueil, s. I-2487).

podle čl. 88 odst. 3 ES a formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES – stanovil základy pro přístup, podle kterého se *podmínky pro přípustnost* liší podle fáze řízení, na jejímž závěru bylo napadené rozhodnutí přijato. V rozsudcích Matra a Cook zdůraznil Soudní dvůr bez odkazu na rozsudek ve věci Cofaz, ale v zásadě v návaznosti na jeho odůvodnění, že v případě rozhodnutí Komise nezahájit řízení podle článku 88 odst. 2 ES je jediným způsobem, jak osoby, které by měly mít prospěch z procesních záruk uvedených ve zmíněném ustanovení, mohou dosáhnout toho, aby tyto záruky byly dodrženy, je přiznat jim právo napadnout rozhodnutí Komise před soudy Společenství. V obou uvedených rozsudcích tedy Soudní dvůr došel k závěru, že žaloby byly přípustné, protože byly podány osobami, které byly uznány jako „zúčastněné strany" pro účely čl. 88 odst. 2 ES.

34. Jak je obecně známo, Soudní dvůr v nedávném řízení o kasačním opravném prostředku, ve kterém Komise usilovala o přehodnocení zásad stanovených v rozsudcích ve věcech Matra a Cook společně s uplatněním uvedených zásad Soudem prvního stupně, uvedenou judikaturu potvrdil a zpřesnil. V bodech 34 až 37 rozsudku ve věci Komise v. Aktiongemenischaft Recht und Eigentum (ARE) [10] Soudní dvůr shrnul podmínky pro přípustnost, které nyní upravují podání žaloby proti rozhodnutí, které bylo přijato bez zahájení řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Uvedené podmínky se liší v závislosti na cíli, o který usiluje osoba podávající žalobu. Pokud žalobou usiluje o ochranu svých procesních práv podle čl. 88 odst. 2 ES a v zásadě se snaží zajistit, aby Komise zahájila formální vyšetřovací řízení, je žaloba prohlášena za přípustnou s tou jedinou podmínkou, že žalobce je schopen prokázat, že je zúčastněnou stranou pro účely uvedeného ustanovení. Pokud naproti tomu osoba podávající žalobu zpochybní „věcný základ rozhodnutí, kterým se podpora jako taková posuzuje", pouhá skutečnost, že může být považována za zúčastněnou stranu, nepostačuje a žalobce musí prokázat, že splňuje přísnější podmínky přípustnosti stanovené v rozsudku ve věci Plaumann: například tím, že prokáže, že jeho postavení na trhu by významně utrpělo, pokud by opatření stanovené napadeným rozhodnutím bylo provedeno.

35. Stručně řečeno, na základě výše uvedené judikatury se podmínky upravující přípustnost žalob proti rozhodnutím Komise o státních podporách liší podle procesní fáze, ve které jsou přijata, a podle cíle, o který žalobce usiluje, přičemž tento rozdíl v zásadě odráží rozdíl ve stupni škody na jeho zájmech, který žalobce musí prokázat.

36. Žalobní důvody, kterých se Komise dovolává na podporu svého vzájemného kasačního opravného prostředku, je třeba přezkoumat v kontextu uvedené judikatury.

10 — Rozsudek ze dne 13. prosince 2005 (C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737).

2. K tvrzení, že Soud prvního stupně údajně nevzal v úvahu obecně závaznou povahu AGL

37. Komise tvrdí, že Soud prvního stupně při posuzování přípustnosti žaloby, která mu byla předložena, správně vyloučil použití judikatury Cook a Matra poté, co zdůraznil, že BAA neusilovalo pouze o „napadení zamítnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení, ale rovněž [zpochybňovalo] opodstatněnost napadeného rozhodnutí“ [11]. Podle Komise se Soud prvního stupně nicméně dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že konstatoval, že se rozhodnutí dotýkalo osobně BAA. Komise zdůrazňuje, že AGL je obecně závazným legislativním aktem, který zavádí daň, a že podmínky pro výběr takové daně jsou stanoveny obecně a abstraktně. Jelikož tomu tak je, AGL může mít negativní dopad na potenciálně neomezený počet podniků, a nikoliv pouze na členy BAA. Podle Komise Soud prvního stupně nevzal v úvahu povahu dotčeného opatření a pouze posoudil účinky takového opatření na tři ze členů BAA, aniž by byl výběr uvedených podniků odůvodněn okolnostmi, které pro ně byly zvláštní a mohly je vymezit ve vztahu k ostatním subjektům povinným k dani. Komise tvrdí, že pokud by měl být přístup Soudu prvního stupně potvrzen Soudním dvorem, vedlo by to k tomu, že rozhodnutí o státních podporách týkající se opatření obecné povahy by bylo možné zpochybňovat neurčeným počtem osob, a v důsledku toho by podmínka týkající se osobní dotčenosti, stanovená v článku 230 ES, byla zbavena významu.

11 — Bod 54 napadeného rozsudku.

38. Pokud jde o posuzovaný důvod kasačního opravného prostředku, v rozsahu, v němž se liší od důvodu kasačního opravného prostředku, podle kterého se Soud prvního stupně údajně dopustil nesprávného posouzení ve svém posouzení dopadu AGL na konkurenční postavení členů BAA, zdá se, že musí být logicky vykládán jako tvrzení Komise, podle kterého, jedná-li se o opatření obecné povahy, není kritérium zavedené rozsudkem ve věci Cofaz – že se státní podpora musí významně dotýkat postavení žalobce na trhu – samo o sobě dostatečné pro účely posouzení přípustnosti žaloby.

39. Podle mého názoru ani z judikatury Soudního dvora, ani z judikatury Soudu prvního stupně nevyplývají žádné skutečnosti, které by takový argument podporovaly.

40. Především nemám za to, že uvedené rozsudky, na které odkazuje Komise, jsou zásadním způsobem relevantní. Týkají se jednak žalob podaných možnými příjemci opatření, která byla prohlášena za neslučitelná se společným trhem, a jednak žalob podaných podnikem, který jednal v rámci svého postavení soutěžitele s možnými příjemci schváleného režimu podpory. Tyto rozsudky se tak vztahují na situace, které se skutkově i právně liší od projednávané věci.

41. Krom toho nemám za to, že uvedené rozsudky mohou být vykládány způsobem, který navrhuje Komise.

42. V rozsudcích Kwekerij van der Kooy a další v. Komise [12] a Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise [13] Soudní dvůr a Soud prvního stupně zamítly žaloby, které jim byly předloženy, s konstatováním, že napadené rozhodnutí ve vztahu k potenciálním adresátům vnitrostátních předpisů prohlášených za neslučitelné se společným trhem představovalo „opatření obecné povahy upravující situace, které jsou určeny objektivně a zahrnují právní následky pro kategorie osob, které jsou určeny obecně a abstraktně“, a v důsledku toho se uvedená rozhodnutí týkají žalobců pouze v jejich obecném postavení možných adresátů uvedených ustanovení [14]. V rozsudku ve věci Kahn Scheepvaart v. Komise [15] Soud prvního stupně prohlásil za nepřípustnou žalobu podanou podnikem, který byl soutěžitelem možného adresáta opatření, která měla být přijata v kontextu obecného režimu podpory povoleného Komisí. V odůvodnění uvedeného rozsudku Soud prvního stupně mimo jiné zdůraznil, že „přijetí napadeného rozhodnutí mohlo mít pouze potenciální a nepřímý účinek“ na soutěžní postavení žalobce, protože vzhledem k tomu, že se rozhodnutí týkalo „přijetí obecného režimu podpory, jehož možní příjemci jsou definováni pouze obecně a abstraktně, existence skutečného příjemce, a tím i aktivního soutěžitele takového příjemce předpokládá praktické použití režimu podpory formou poskytnutí individuální podpory“ [16].

43. Na rozdíl od tvrzení, které zřejmě prosazuje Komise, si nemyslím, že lze považovat za možné, aby z uvedených rozsudků bylo dovozeno, že rozhodnutí o tom, zda vnitrostátní opatření s obecnou působností je slučitelné s článkem 87 ES, v zásadě nemůže být adresáty takového opatření nebo konkurenčními podniky zpochybněno. Podle mého názoru lze z uvedených rozsudků dovodit pouze tolik, že za uvedených okolností postavení adresáta nebo soutěžitele nemůže být samo o sobě dostatečné pro konstatování aktivní legitimace žalujícího podniku; takový podnik bude muset za účelem založení aktivní legitimace prokázat, že je v situaci, která jej umožňuje odlišit od obecné kategorie hospodářských subjektů dotčených takovým opatřením a individualizuje jej ve smyslu rozsudku ve věci Plaumann.

12 — Rozsudek ze dne 2. února 1988 (spojené věci 67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s. 219).

13 — Rozsudek ze dne 11. února 1999 (T-86/96, Recueil, s. II-179).

14 — Viz bod 15 rozsudku ve věci Kwekerij van der Kooy a další v. Komise a body 45 a 46 rozsudku ve věci Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise. V prvním rozsudku Soudní dvůr zamítl žalobu podanou řadou nizozemských zahradnictví proti rozhodnutí Komise prohlašujícímu za neslučitelný se společným trhem zvýhodněný tarif používaný v Nizozemsku pro dodávku zemního plynu pro zahradnictví ve vytápěných sklenících. V druhém rozsudku Soud prvního stupně prohlásil za nepřípustnou na základě nedostatku aktivní legitimace žalobu podanou proti rozhodnutí Komise nepovolit prodloužení účinnosti daňového předpisu, který stanovil mechanismus pro zvláštní odpisy nákladů na pořízení určitých kategorií obchodních a rybářských lodí a letadel.

15 — Rozsudek ze dne 5. června 1996 (T-398/94, Recueil, s. II-477).

16 — Viz bod 41.

44. Musím dále zdůraznit, že Soudní dvůr výslovně potvrdil, počínaje rozsudkem ve věci Cordoniu [17], že skutečnost, že je akt Společenství obecně závazný neznamená, že se nemůže bezprostředně a osobně dotýkat některých hospodářských subjektů. Soudní dvůr právě s výslovným odkazem na rozsudek ve věci Cordoniu potvrdil rozsudek, kterým Soud prvního stupně rozhodl o přípustnosti žaloby podané řadou belgických koordinačních center proti rozhodnutí Komise, kterým shledala daňový režim použitelný na uvedená centra neslučitelným s právem Společenství [18].

45. Skutečnost, že se, jako je tomu v projednávané věci, rozhodnutí Komise jeví jako opatření obecné povahy ve vztahu k určitým osobám – jelikož povoluje daňový režim, který je použitelný na určitou kategorii hospodářských subjektů vymezenou obecně a abstraktně –, tak nebrání tomu, aby se bezprostředně a osobně dotýkalo některých z takových hospodářských subjektů z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní.

46. Jak bylo ukázáno výše, Soudní dvůr má od vyhlášení rozsudku ve věci Cofaz za to, že pokud jde o žaloby proti rozhodnutí o státní podpoře, podmínky stanovené v judikatuře vycházející z rozsudku ve věci Plaumann musí být považovány za splněné, pokud konkurenční podnik prokáže, že opatření přijaté ve formě napadeného rozhodnutí může významně (negativně) ovlivnit jeho postavení na trhu. Ve světle výše uvedených úvah jsem toho názoru, že se takové pravidlo musí použít jak v případě, kdy se napadené rozhodnutí týká individuální podpory, tak pokud toto rozhodnutí obsahuje posouzení týkající se obecného režimu podpory nebo jiného obecně závazného opatření [19]. Kromě toho je uvedený přístup výslovně potvrzen v bodě 70 rozsudku ve výše uvedené věci ARE [20].

47. Je třeba rovněž zdůraznit, že újma, na kterou si BAA stěžuje, nevyplývá ze skutečnosti, že jeho členové musí platit AGL, ale ze soutěžního znevýhodnění, kterým údajně trpí z důvodu, že někteří konkurenční výrobci jsou od daně osvobozeni. BAA tak neuplatňuje újmu na zájmech svých členů v jejich postavení jako osob povinných k odvodu AGL, ale v jejich postavení jakožto podniků, které čelí konkurenčnímu tlaku výrobců, kteří jsou od

17 — Rozsudek ze dne 18. května 1994, Cordoniu v. Rada (C-309/89, Recueil, s. I-1853, bod 19).

18 — Rozsudek ze dne 22. června 2006 ve spojených věcech Belgie a Forum 187 v. Komise (C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 58 a násl.).

19 — Samotné napadené rozhodnutí ve věci Cofaz, týkající se tarifního systému pro zemní plyn v Nizozemsku, se týkalo opatření s obecnou působností, i když se zvýhodnění spojené s použitím uvedeného opatření dotýkalo pouze čtyř subjektů z důvodu vlastností relevantního trhu.

20 — V uvedeném bodě Soudní dvůr stanoví, že „ARE, které je sdružením založeným k prosazování společných zájmů jedné kategorie procesních subjektů, může být považováno za osobně dotčené ve smyslu výše uvedené judikatury Plaumann v. Komise pouze v rozsahu, v němž je postavení jeho členů na trhu podstatným způsobem zasaženo režimem podpor, který je předmětem sporného rozhodnutí“.

AGL osvobozeni. Jinými slovy, BAA nezpochybňuje použití daně jako takové, nýbrž prvek podpory, který, jak tvrdí, je inherentní způsobu, jakým byla vymezena působnost uvedené daně.

48. Za takových okolností se mi zdá, že nebezpečí, jehož se dovolává Komise – že pokud bude žaloba BAA prohlášena za přípustnou, bude výsledek takový, že potenciálně neomezený počet osob bude mít právo zpochybnit rozhodnutí týkající se obecných daňových opatření, a že tudíž „zbaví koncept ‚osobního dotčení' ve [čtvrtém odstavci] článku 230 [ES] jeho užitečného významu" [21] – musí být vyloučeno.

49. Komise nakonec tvrdí, že výběr tří členů BAA, jejichž konkurenční postavení vzal Soud prvního stupně v úvahu, se jeví jako svévolný a neodůvodněný. Zdá se mi, že jednak uvedený argument opakuje tvrzení Komise, které je kritizováno výše, že pokud je napadené opatření obecně závazné povahy, nepostačí pro účely stanovení přípustnosti žaloby, aby žalobce prokázal, že jeho postavení na trhu bylo významně dotčeno, a že, krom toho, předjímá druhý důvod kasačního opravného prostředku Komise proti napadenému rozsudku, který je založen na nepřesném a neúplném posouzení dopadu AGL na konkurenční postavení členů BAA Soudem prvního stupně. V každém případě v této souvislosti postačí zdůraznit, že, jak je správně uvedeno v bodě 47 napadeného rozsudku, z ustálené judikatury vyplývá, že žaloba podaná sdružením jednajícím jménem jednoho nebo více jejích členů je přípustná, pokud tito členové mají sami aktivní legitimaci k podání žaloby [22]. BAA tedy přísluší, aby prokázalo potřebnou individuální aktivní legitimaci jednoho nebo více svých členů, a Soudu prvního stupně přísluší ověřit, zda byl takový důkaz předložen. Za takových okolností otázka, zda výběr informací, které mají být předloženy Soudu prvního stupně k posouzení, uskutečněný BAA byl opodstatněný, bude v konečném hodnocení záviset výlučně na výsledku takového posouzení.

50. S ohledem na všechny výše uvedené důvody nemám za to, že lze vyhovět prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, který Komise uplatňuje na podporu svého vzájemného kasačního opravného prostředku.

21 — Soud prvního stupně ve svém rozsudku ze dne 16. září 1998, Waterleiding Maatschappij v. Komise (T-188/95, Recueil, s. II-3713) odkazuje na takové nebezpečí, když zamítá argument, kterým žalobce usiluje o spojení újmy na vlastních zájmech pouze se svým postavením osoby povinné k dani vybírané v kontextu daňového režimu povoleného Komisí.

22 — Viz rozsudky ze dne 6. července 1995 ve spojených věcech AITEC a další v. Komise (T-447/93 až T-449/93, Recueil, s. II-1971, bod 60), a ze dne 22. října 1996, Skibsværftsforeningen a další v. Komise (T-266/94, Recueil, s. II-1399, bod 50).

51. Nyní se proto budu zabývat druhým důvodem kasačního opravného prostředku Komise proti napadenému rozsudku.

3. Údajné pochybení Soudu prvního stupně při posouzení, zda bylo konkurenční postavení členů BAA významně dotčeno

52. Komise především tvrdí, že pro účely posouzení, zda bylo postavení na trhu členů BAA významně dotčeno, se Soud prvního stupně omezil – na rozdíl od judikatury, a zejména od rozsudku ve věci Cofaz – na konstatování existence konkurenčního vztahu jednak mezi třemi podniky povinnými k AGL, a jednak podniky, které jsou od daně osvobozeny.

53. Jak jsem již vysvětlil, současná situace je podle judikatury taková, že pokud je žaloba zpochybňující rozhodnutí přijaté na základě čl. 88 odst. 3 ES podána konkurenčním podnikem jednajícím za okolností, na které se nevztahuje judikatura ve věcech Cook a Matra, bude prohlášena za přípustnou, pokud žalobce prokáže, že opatření přijaté formou napadeného rozhodnutí může významně (negativně) ovlivnit jeho postavení na trhu. Podnik se tedy nemůže spoléhat výlučně na své postavení soutěžitele ve vztahu k podniku-příjemci, ale musí mimoto prokázat, že se nachází v takové faktické situaci, jaká jej individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým byl individualizován adresát rozhodnutí [23].

54. V bodech 55 až 63 napadeného rozsudku Soud prvního stupně při zkoumání námitky nepřípustnosti Komise určil, zda BAA „relevantním způsobem uvedla důvody, proč je AGL způsobilá podstatně zasáhnout do postavení alespoň jednoho z jejích členů na trhu kameniva“ [24]. Soud prvního stupně zaprvé zdůraznil, že účelem AGL je přesunutí části poptávky po přírodním kamenivu směrem k jiným výrobkům (které byly od daně osvobozené) a že orgány Spojeného království předpokládaly, že AGL umožní snížit poptávku po přírodním kamenivu v průměru o 8 až 9 % ročně. Zadruhé Soud prvního stupně uvedl, že některé členské podniky BAA – například Torrington Stone, Sherburn Stone Co. Ltd a Cloburn Quarry – jsou přímými soutěžiteli s výrobci materiálů osvobozenými od daně, kteří se stali konkurenceschopnými díky zavedení AGL. Zatřetí, v bodech 59 až 61 napadeného rozsudku a v bodě 65, pokud jde o osvobození vývozů od

23 — Viz mimo jiné usnesení ze dne 21. února 2006, Deutsche Post a DHL Express v. Komise C-367/04 P, Sb. rozh. s. I-26, zveřejněné shrnutí, bod 41; rozsudek ze dne 23. května 2000, Comité d'enterpirse de la Societè française de production a další v. Komise (C-106/98 P, Recueil, s. I-3659, bod 41), a rozsudek ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing (C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 33).

24 — Bod 54.

daně, Soud prvního stupně posoudil individuální situaci všech uvedených podniků. Na základě zkoumaných důkazů Soud prvního stupně zamítl námitku nepřípustnosti uplatněnou Komisí.

55. Z odůvodnění rozsudku v tomto bodě vyplývá, že Soud prvního stupně nestanovil pouze obecný způsob existence konkurenčního vztahu mezi výrobky podléhajícími AGL a výrobky osvobozenými od této daně, ale založil své zjištění ohledně negativního účinku na postavení členů BAA na trhu na škále důkazů, založených dílem na povaze a účelu AGL, a dílem na informacích poskytnutých sdružením BAA. Důkazy založené na informacích poskytnutých BAA ukazují zejména zvýšený konkurenční tlak na členy BAA – což jsou podniky omezené velikosti – jako výsledek použití AGL, jakož i z toho plynoucí obtíže s řízením zásob a rovněž dopad osvobození vývozů od daně na ceny používané na vnitrostátním trhu podniky aktivními na vývozním trhu.

56. Na rozdíl od tvrzení Komise tak Soud prvního stupně pouze nekonstatoval existenci konkurenčního vztahu mezi výrobky podléhajícími dani a výrobky od daně osvobozenými. Krom toho rozsudky, na které odkazuje Komise, se nejeví jako rozsudky, které vykazující dostatečnou podobnost s projednávanou věcí, aby bylo možné provést srovnání s napadeným rozsudkem [25].

57. Komise rovněž zpochybňuje dostatečnost analýzy Soudu prvního stupně ohledně situace společnosti Torrington Stone z důvodu, že nebyly poskytnuty podrobnosti o důsledcích, „pokud jde o cenu, podíl na trhu nebo ziskovost podniku“, zvýšeného soutěžního tlaku na společnost Torrington Stone jako výsledku uplatňování AGL. Posouzení situace společnosti Sherburn Stone Soudem prvního stupně je předmětem kritiky obdobné povahy.

58. V této souvislosti postačí připomenout, že Soudní dvůr nedávno vysvětlil, že negativní účinek na konkurenční postavení žalujícího podniku, který jej může individualizovat v souladu s judikaturou ve věcech Plaumann a Cofaz, nemusí být „nezbytně vyvozován z takových poznatků, jako jsou významný pokles obratu, nezanedbatelné finanční ztráty

25 — Ve výše uvedeném rozsudku ve věci Comité d'entreprise de la Societé française de production a další v. Komise, který potvrdil usnesení o nepřípustnosti Soudu prvního stupně, byla žaloba k Soudu prvního stupně podána řadou odborových organizací, a nikoliv soutěžiteli podniku, který byl příjemcem podpory. V usnesení Soudu prvního stupně ze dne 27. května 2004 ve věci Deutsche Post a DHL v. Komise (T-358/02, Sb. rozh. II-1565), ve kterém Soud prvního stupně zamítl žalobu podanou řadou podniků soutěžících s podnikem přijímajícím podporu, žalobci nepředložili důkaz o dopadu podpory na jejich postavení na trhu a opírali se pouze o svůj status soutěžitele. Konečně ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 27. září 2006, Werkgorep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren a další v. Komise (T-117/04, Sb. rozh. s. II-3861), ve kterém Soud prvního stupně rovněž zamítl žalobu, žalobci učinili řadu obecných tvrzení týkajících se dopadu opatření podpory na jejich ziskovost, ale uvedená tvrzení se ukázala jako nepřesná na základě důkazů předložených Komisí a dotčeným členským státem.

nebo podstatné snížení podílů na trhu v důsledku udělení dotčené podpory“ [26], ale může spočívat i v „ušlém zisku nebo vývoji méně příznivém než tom, který by byl zaznamenán v případě neexistence takové podpory“ [27].

59. Komise konečně tvrdí, že jak podniky přijímající údajnou podporu, tak jejich konkurenční podniky jsou potenciálně početně neomezené a že účinky AGL na hospodářskou soutěž jsou ve svém rozsahu odvětvové.Za těchto okolností závěr, ke kterému dospěl Soud prvního stupně v napadeném rozsudku, naznačuje, že podnik může prokázat, že je významně dotčen podporou – a tudíž může být uznán za osobně dotčený rozhodnutím schvalujícím podporu ve smyslu článku 230 ES – i když se jeho situace nijak neliší od situace řady jiných podniků.

60. Tyto argumenty jsou totožné s argumenty uplatněnými na podporu prvního důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku a v kontextu druhého důvodu vzájemného kasačního opravného prostředku mají být podle mého názoru vykládány jako argumenty, kterými je Soudní dvůr žádán, aby při posuzování negativního účinku na postavení žalujícího podniku na trhu uplatnil striktnější kritéria, pokud má dotčené opatření obecnou působnost.

61. Judikatura zřejmě v určitém rozsahu takový přístup potvrzuje. Jak bylo zdůrazněno generálním advokátem Jacobsem v jeho stanovisku ve věci ARE, „judikatura – ačkoliv nesoudržně – jak se zdá rovněž používá striktnější kritérium pro stanovení účinku na žalobcovo soutěžní postavení, pokud je režim podpor obecné povahy“ [28]. Generální advokát Jacobs pro ilustraci odkázal mimo jiné na rozsudek ve věci Kahn Scheepvaart. Bod 72 rozsudku ve věci ARE může být rovněž vykládán v takovém smyslu [29].

62. Bez ohledu na výše uvedené mám za to, že přístup, který navrhuje Komise, nemůže být přijat, zejména pokud jde o projednávanou věc.

26 — Viz výše uvedený rozsudek Španělsko v. Lenzing, bod 34.

27 — Tamtéž, bod 35.

28 — Bod 110 stanoviska.

29 — Při posuzování, zda by postavení žalobcových členů na trhu mohlo být považováno za podstatným způsobem dotčené režimem podpory upraveným napadeným rozhodnutím, Soudní dvůr v bodě 72 uvedl, že „[i] za předpokladu, že by […] někteří členové ARE byli hospodářskými subjekty, které by mohly být považovány za přímé soutěžitele příjemců podpor zavedených zákonem o vyrovnání, a byly tak nutně sporným rozhodnutím zasažené ve svém soutěžním postavení, nevyplývá z toho, že by jejich postavení na trhu mohlo být podstatně zasaženo poskytováním uvedených podpor, jelikož se jeví přípustným […], že za soutěžitele příjemců programu nabývání půdy mohou být považováni všichni zemědělci Evropské unie“.

63. Obecně řečeno, nejprve je třeba zdůraznit, že při definování podmínek, které musí podnik splnit, aby měl aktivní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí, kterým se povoluje poskytnutí podpory konkurenčním podnikům, rozsudek ve věci Cofaz odlehčil důkazní břemeno, které bylo na žalobce, jež není adresátem napadeného aktu, uvaleno rozsudkem ve věci Plaumann. Počínaje rozsudkem ve věci Cofaz postačuje důkaz, že soutěžní postavení žalujícího podniku je opatřením podpory významně dotčeno, k tomu, aby takovému podniku poskytl aktivní legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí, kterým se takové opatření povoluje, bez ohledu na skutečnost, že se neurčitý počet jiných soutěžitelů může dovolávat obdobného negativního účinku [30].

64. Pokud jde konkrétněji o projednávanou věc, je nutné jí odlišit od věcí Kahn Scheepvaart a ARE. Ve věci Kahn Scheepvaart napadené rozhodnutí schválilo režim podpory, který měla nizozemská vláda provést poskytnutím individuálních forem podpory. Soudní dvůr zdůraznil, že za takových okolností nebylo možné identifikovat ani individuální příjemce opatření povolených Komisí, ani, v důsledku toho, jejich soutěžitele. Soudní dvůr proto došel k závěru, že negativní účinek, na který si žalující podniky stěžovaly, byl pouze potenciální. Obdobně ve věci, která vedla k vydání rozsudku ve věci ARE, dotčený režim nabývání půdy pouze identifikoval kategorie možných příjemců. Proto nebylo možné určit ani totožnost nebo počet budoucích kupujících, a v důsledku toho ani totožnost nebo počet jejich soutěžitelů. V projednávané věci je nicméně dotčené vnitrostátní opatření, byť obecné povahy, definováno svou působností takovým způsobem, že je možné rozlišit jak podniky povinné k takové dani, tak podniky, které jsou od ní osvobozeny, a jsou podle BAA v důsledku toho zvýhodněny.

65. Podle mého názoru nadto nelze nevzít v úvahu skutečnost, že dotčené vnitrostátní opatření je výslovně určeno k přesunu poptávky po kamenivu od přírodního kameniva k alternativním výrobkům. Jedná se tak o opatření, které má mít přímý účinek na strukturu trhu dotčeného výrobku, a tedy na konkurenční postavení podniků působících na takovém trhu [31]. V rozsudku ve věci Lenzing, na který bylo již několikrát odkázáno, Soud dvůr rozhodl mimo jiné, že se „intenzita zásahu [do žalobcova soutěžního postavení] může lišit v závislosti na značném počtu takových faktorů, jako je zejména struktura dotčeného trhu nebo povaha dotčené podpory“. A jsem toho názoru, že mezi faktory, které jsou inherentní povaze podpory, je třeba vzít v úvahu účinky, o jejichž dosažení usilují státní orgány při přijímání takového opatření, bez ohledu na odvětvovou povahu takových účinků.

30 — V tomto smyslu viz nejnověji výše uvedený rozsudek ve věci Lenzing, ve kterém Soudní dvůr považoval za dostatečné prokázat podstatný vliv na postavení žalobce na trhu důkazem týkajícím se struktury trhu a cenovou politikou používanou podnikem přijímajícím podporu, což se netýkalo konkrétní situace žalobce.

31 — V tomto smyslu viz například rozsudek ve věci Waterleiding Maatschappij v. Komise, bod 80. Viz rovněž nověji rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio v. Komise (T-146/03, Sb. rozh. s. II-98, bod 52).

66. Na základě výše uvedených skutečností mám za to, že druhý důvod, který Komise uplatňuje na podporu svého vzájemného kasačního opravného prostředku proti napadenému rozsudku, musí být zamítnut.

67. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr vzájemný kasační prostředek v plném rozsahu zamítl.

4. Závěrečné poznámky k vzájemnému kasačnímu opravnému prostředku

68. Zůstává posoudit argument uplatněný sdružením BAA v odpovědi na vzájemný kasační opravný prostředek. V této souvislosti BAA tvrdí, že skutečnost, že na podporu své žaloby předložené Soudu prvního stupně uplatňovalo, že Komise porušila svou povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES, postačovala sama o sobě na základě judikatury ve věcech Cook a Matra k prohlášení žaloby jako celku za přípustnou, *včetně důvodů zpochybňujících věcný základ napadeného rozhodnutí* [32]. Uvedený argument se stává významným pouze tehdy, pokud by Soudní dvůr shledal – na rozdíl od toho, co navrhuji – že BAA nesplňuje podmínky pro přípustnost, stanovené rozsudky ve věci Plaumann a Cofaz. V takovém případě by Soudní dvůr zajisté musel posoudit, zda a – pokud ano – v jakém rozsahu bude žaloba považována za přípustnou na základě kritérií stanovených v rozsudcích ve věcech Cook a Matra.

69. Analýza uvedeného argumentu mi poskytuje příležitost učinit řadu stručných poznámek obecnější povahy. Úvodem je nutné objasnit, že není mým záměrem vstupovat do diskuse týkající se vhodnosti přehodnocení stávající judikatury o podmínkách přípustnosti žalob podaných proti rozhodnutím, která Komise přijímá v rámci řízení o kontrole státní podpory [33]. Proto se omezím na několik stručných bodů.

32 — Mimochodem musím zdůraznit, že opět v rámci odpovědi na vzájemný kasační opravný prostředek BAA tvrdí, že Komise nesprávně vyložila článek 54 napadeného rozsudku, který zní: „[ž]alobkyně se v projednávané žalobě nespokojí pouze s tím, že by napadla zamítnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení, ale rovněž zpochybňuje opodstatněnost napadeného rozhodnutí. Je tedy třeba zkoumat, zda relevantním způsobem uvedla důvody, proč je AGL způsobilá podstatně zasáhnout do postavení, alespoň jednoho z jejích členů na trhu kameniva“. Na rozdíl od Komise má BAA za to, že v uvedeném bodě nebylo záměrem Soudu prvního stupně, aby vyloučil použití rozsudků ve věcech Cook a Matra na projednávanou věc. Na rozdíl od BAA jsem toho názoru, že výklad bodu 54 napadeného rozsudku, který navrhuje Komise, je správný a že Soud prvního stupně ve skutečnosti vyloučil možnost, aby se BAA opíralo o podmínky přípustnosti, které uvádí rozsudky ve věcech Cook a Matra, zejména ve vztahu k důvodům žaloby, které usilují o zpochybnění věcné podstaty napadeného rozhodnutí.

33 — Viz v této souvislosti stanovisko generálního advokáta Jacobse ve věci ARE a stanovisko generálního advokáta Bota ze dne 6. března 2008 ve věci Německo v. Kronofrance (C-75/05 P, probíhající věc), byť zastávají odlišné přístupy.

70. Jak bylo uvedeno výše, podmínky přípustnosti, které musí být splněny osobou zpochybňující rozhodnutí přijaté na základě čl. 88 odst. 3 ES, pokud nebylo zahájeno řízení podle čl. 88 odst. 2 ES, se podle judikatury liší podle toho, zda je žaloba určena k ochraně procesních práv, která svědčí žalobci na základě čl. 88 odst. 2 ES, nebo zda zpochybňuje „meritorní stránku rozhodnutí, kterým se schvaluje podpora jako taková". V prvním případě postačí prokázat postavení „zúčastněné strany" ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES; avšak ve druhém případě bude nezbytné prokázat, že se napadené rozhodnutí dotýká žalobce osobně, ve smyslu rozsudku ve věci Plaumann. Krom toho, jedná-li žalobce pouze ve svém postavení zúčastněné strany ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, je po něm požadováno, aby v žalobě *výslovně* uplatnil žalobní důvod tvrdící porušení procesních záruk uznaných uvedeným ustanovením nebo porušení povinnosti Komise zahájit formální vyšetřovací šetření. Soudní dvůr mimoto vylučuje prakticky jakoukoliv možnost zhojit neuplatnění takových žalobních důvodů přeformulováním skutečně uplatněných žalobních důvodů.

71. Podle mého názoru mohou být důvody, které jsou základem obzvláště složité a poněkud formalistické judikatury, ztotožněny s potřebou zajistit, aby pokud je žaloba podána osobou, která se dovolává pouze svého postavení zúčastněné strany ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, přezkum napadeného rozhodnutí soudy Společenství nešel nad rámec toho, co je nezbytné pro zajištění, aby procesní práva stanovená uvedeným ustanovením byla dodržena. Tak by tomu bylo v případě, že by soud Společenství měl prokázat nikoli pouze splnění podmínek odůvodňujících nezahájení formálního vyšetřovacího řízení – konkrétně neexistence závažných obtíží při klasifikaci opatření jako podpory [34] nebo při posouzení její slučitelnosti se společným trhem – ale i existenci státní podpory (nebo jednotlivých prvků státní podpory, které Komise považuje za chybějící) nebo to, že podmínky, kterých se dovolává Komise pro prohlášení podpory za slučitelnou se Smlouvou, nebyly splněny. Za takových okolností by žalobce totiž mohl dosáhnout nejen zahájení formálního vyšetřovacího řízení, ale i dodatečného výsledku v podobě vázanosti Komise zjištěními soudu Společenství [35], čímž by byl předurčen obsah alespoň části rozhodnutí, které bude přijato na závěr takového řízení, to jest aktu, který by žalobce nemohl napadnout pouze na základě svého postavení zúčastněné strany ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES.

72. Nicméně se mi nezdá, že tento požadavek přizpůsobit rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí aktivní legitimaci uplatňované žalobcem vyžaduje, aby žalobce při formulaci důvodů své žaloby musel dodržet konkrétní formální požadavky, při jejichž

34 — Přípustnost žaloby, založená na rozsudcích ve věcech Cook a Matra, proti rozhodnutí podle čl. 88 odst. 3 ES, *které vylučuje existenci podpory*, jež byla výslovně uznána Soudem prvního stupně viz rozsudek ze dne 15. září 1998, BP Chemicals (T-11/95, Recueil, s. II-3235, body 165 a 166) a rozsudek ve spojených věcech Diputación Floral de Álava v. Komise (T-346/99 až T-348/99, Recueil, s. II-4259, body 41 a 75 až 79), nelze podle mého názoru zpochybnit, je-li přijato, že Komise rovněž musí zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 ES za okolností, kdy má závažné obtíže při klasifikaci dotčeného opatření jako podpory v průběhu předběžného šetření.

35 — Viz obdobně rozsudek ze dne 1. června 2006 ve spojených věcech P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise (C-442/03 P a C-471/03 P, Sb. rozh. s. I-4845, bod 41 a násl.).

nedodržení bude taková žaloba nepřípustná. Pro uvedený účel postačí považovat důvody, které formálně usilují o prokázání existence státní podpory nebo neslučitelnosti takové podpory se společným trhem, za důvody v podstatě omezené na tvrzení, že existují *závažné obtíže* týkající se klasifikace opatření nebo posouzení slučitelnosti, nebo přinejmenším na zpochybnění vhodnosti – pro účely vyloučení takových obtíží – důvodů, na kterých je napadené rozhodnutí založeno.

73. V každém případě jsem toho názoru, že složitost judikatury, která byla analyzována výše, a problémů souvisejících s jejím skutečným použitím v konečném důsledku vyplývají ze zvláštní povahy rozhodnutí přijatého na základě čl. 88 odst. 3 ES.

74. Taková rozhodnutí, která Komise přijímá bez zahájení formálního vyšetřovacího řízení, jsou akty, které vznikají na základě stručného přezkoumání, které je provedeno v krátkém časovém úseku a co víc, v kontextu dialogu pouze mezi Komisí a dotčeným členským státem. Záměrem zákonodárce bylo umožnit Komisi, aby prostřednictvím takového aktu zabránila tomu, aby byl zabrán značný čas plným vyšetřováním v případech, kdy je *prima facie* zjevné, že se nejedná o podporu nebo že podpora byla slučitelná se společným trhem.

75. Vzhledem k povaze uvedených rozhodnutí si kladu otázku, zda by nebylo vhodnější, aby se přezkoumání takových aktů soudy Společenství v každém případě omezilo – a to bez ohledu na základ žalobcovy *aktivní legitimace – na ověření, zda jsou splněny podmínky odůvodňující nezahájení formálního vyšetřovacího řízení*, nebo na prokázání, že neexistují závažné pochybnosti o tom, že opatření nepředstavuje podporu nebo je v každém případě slučitelné se společným trhem. Rozhodnutí o meritorních otázkách – tedy *zjištění, zda podpora existuje či nikoliv, nebo zda je slučitelná se společným trhem* – by tak, pokud by rozhodnutí mělo být zrušeno, bylo odloženo až do posouzení případné žaloby podané proti konečnému rozhodnutí přijatému Komisí na závěr formálního vyšetřovacího řízení. To by umožnilo vyloučit možnost, že při přijímání konečného rozhodnutí o otázkách, o nichž Komise učinila při uzavření předběžného vyšetřovacího řízení pouze zjištění *prima facie,* soudy Společenství překročí meze běžného přezkumu legality, který musí provést v kontextu žalob na neplatnost.

76. Pokud jde nyní o argument BAA, na který je odkazováno v bodě 68 výše, z předchozích poznámek vyplývá, že zatímco se BAA může dovolávat pouze svého postavení zúčastněné strany ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, pouhá skutečnost, že důvody, o které se opírá na podporu své žaloby před Soudem prvního stupně, zahrnují tvrzení, že Komise porušila svou povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení, neposkytuje, na rozdíl od toho, co BAA tvrdí, nárok na získání rozhodnutí Soudu prvního stupně o klasifikaci AGL na základě čl. 87 odst. 1 ES.

B – *K vlastnímu kasačnímu opravnému prostředku*

1. Přehled judikatury o selektivitě podpory

77. Podle napadeného rozhodnutí nemůže být AGL klasifikována jako státní podpora, jelikož neposkytovala žádnou selektivní výhodu. První, třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku kritizují napadený rozsudek z toho důvodu, že v tomto bodě rozhodnutí Komise potvrdil. Uvedenými důvody se budu zabývat dále (viz části 2, 3 a 4). Před touto analýzou shrnu judikaturu týkající se selektivity (viz část 1).

80. Aby bylo možno klasifikovat opatření jako podporu podle čl. 87 odst. 1 ES, musí zvýhodňovat *určité* podniky nebo *určitá* odvětví výroby, musí tedy být selektivní.

78. Druhý důvod kasačního opravného prostředku se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí Soudem prvního stupně a budu se jím zabývat v části 5.

81. V souladu s podmínkou selektivity jsou „obecná“ opatření – která jsou určena k podpoře nikoliv konkrétních činností nebo podniků, nýbrž všech hospodářských subjektů činných na území státu – vyloučena z použití ustanovení o státních podporách. V této souvislosti judikatura objasnila, že zásah státu ve prospěch neurčeného počtu příjemců identifikovaných na základě řady objektivních kritérií, musí být považován za režim podpory představující selektivní opatření, pokud, vzhledem ke kritériím upravujícím jeho použití, poskytuje výhodu určitým podnikům nebo určitým výrobním odvětví a vylučuje ostatní [36]. Krom toho však judikatura objasnila, že dokonce opatření, která se jeví jako obecná opatření v tom, že nejsou omezena ani na určité odvětví, ani na určité území, a nepoužijí se na omezenou kategorii

79. Konečně se v části 6 dále budu zabývat pátým a šestým důvodem kasačního opravného prostředku, které Soudu prvního stupně přičítají nesprávné právní posouzení ohledně povinnosti Komise zahájit formální vyšetřovací řízení, a ohledně otázky, zda je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno.

36 — Viz rozsudek ze dne 29. září 2000, CETM v. Komise (T-55/99, Recueil, s. II-3207, bod 40).

podniků, mohou být dotčena zákazem stanoveným v čl. 87 odst. 1 ES, pokud je jejich provádění ponecháno na uvážení vnitrostátních orgánů, zejména, pokud jde o volbu příjemců, výši a podmínky finanční podpory. Soudní dvůr rovněž rozhodl, že podpora může být selektivní, i když se týká celého hospodářského odvětví [37].

82. Obecněji, z judikatury je zřejmé, že otázka, zda je splněna podmínka selektivity, musí být posouzena případ od případu, aby bylo určeno, zda dotčené opatření ve světle jeho povahy, působnosti, metody provedení a účinků poskytuje zvýhodnění *výlučně určitým podnikům nebo určitým odvětvím* [38]. Je-li prokázáno, že zvýhodnění takové povahy existuje, může dokonce postup v podobě neuložení nové daně určitým hospodářským subjektům představovat podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES [39].

83. Co se týče konkrétněji státních opatření finanční povahy, judikatura nicméně ukazuje, že dokonce opatření, která jsou selektivní v tom, že rozlišují mezi podniky, se mohou vyhnout klasifikaci jako podpory, pokud je takové rozlišování odůvodněno povahou nebo strukturou daňového režimu, jehož jsou součástí [40]. Z toho podle Soudního dvora vyplývá, že je pro účely posouzení selektivnosti dotčeného opatření z hlediska čl. 87 odst. 1 ES „třeba zkoumat, zda v rámci daného právního režimu uvedené opatření představuje zvýhodnění pro určité podniky ve srovnání s jinými podniky, které se nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci“ [41].

84. Právě ve světle výše uvedené judikatury je nezbytné určit, zda se Soud prvního stupně dopustil nesprávného právního posouzení v různých ohledech, které mu připisuje BAA v kontextu svého prvního, třetího a čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku.

37 — Viz zejména rozsudky ze dne 17 června 1999, Belgie v. Komise (C-75/97, Recueil, s. I-3671, bod 33), a ze dne15. prosince 2005, Unicredito Italiano (C-148/04, Sb. rozh. s. I-11137, bod 45).

38 — Viz rozsudek ze dne 26. září 1996, Francie v. Komise (C-241/94, Recueil, s. I-4551, bod 24); ze dne 1. prosince 1998, Ecotrade (C-200/97, Recueil, s. I-7907, bod 40 a 41) a Belgie v. Komise, bod 26.

39 — Viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2001, Ferring (C-53/00, Recueil, s. I-9067, body 18 až 20 a 22).

40 — Viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 2. července 1974, Itálie v. Komise (173/73, Recueil, s. I-709, bod 33);Unicredito Italiano, bod 51, a rozsudek ze dne 6. září 2006, Portugalsko v. Komise (C-88/03, Sb. rozh. s. I-7115, bod 52). V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že tento přístup byl rovněž přijat v rozsudku ze dne 29. dubna 2004, GIL Insurance a další (C-308/01, Recueil, s. I-4777, body 65 až 78), ve kterém Soudní dvůr posuzoval, zda zavedení vyšší sazby daně z pojistného pro určité kategorie pojistných smluv bylo odůvodněno povahou a strukturou vnitrostátního systému zdanění pojistného, tedy bez ohledu na skutečnost, zda se pro subjekty podléhající standardní sazbě jednalo o selektivní výhodu.

41 — Viz výše uvedený rozsudek ve věci Portugalsko v. Komise, bod 56.

2. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES

85. Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku BAA tvrdí, že napadený rozsudek je postižen řadou nesprávných právních posouzení při použití čl. 87 odst. 1 ES. BAA v této souvislosti uplatňuje tři hlavní argumenty.

86. Zaprvé, Soud prvního stupně údajně použil koncept podpory, který nebyl objektivní. BAA tvrdí, že podle judikatury skutečnost, že daňové opatření sleduje obecně politické cíle, je nevylučuje z klasifikace jako státní podpory. Taková skutečnost je spíše relevantní pouze pro účely určení, zda povaha a obecný režim opatření odůvodňují rozdíly činěné zákonodárcem při definování jeho působnosti. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku nicméně údajně přijal jiný přístup tím, že členským státům poskytl širokou posuzovací pravomoc při definování působnosti opatření určeného k dosažení cílů souvisejících s ochranou životního prostředí a tím, že vyloučil možnost, že takové opatření může být selektivní, i když rozlišuje mezi podniky, které jsou ve srovnatelné situaci, takovým způsobem, který není odůvodněn cíli ochrany životního prostředí.

87. Zadruhé, posouzení selektivity provedené Soudem prvního stupně je údajně v rozporu s posouzením provedeným ve věci Adria-Wien Pipeline [42].

88. Konečně Soud prvního stupně údajně vyloučil možnost, že AGL byla selektivní, aniž by využil přesnou definici odvětví, na které se vztahuje. Uvedený třetí argument musí být podle mého názoru prohlášen za nepřípustný, jelikož v zásadě usiluje o zpochybění skutkových zjištění provedených Soudem prvního stupně.

89. Proto se nyní budu zabývat výhradně meritorním základem prvního a druhého argumentu, které podle mého názoru musí být zkoumány společně.

90. Body 114 až 118, 120 a 121 napadeného rozsudku jsou pro tento účel obzvláště relevantní. Jednotlivé kroky ve sledu úvah Soudu prvního stupně mohou být shrnuty následovně.

42 — Rozsudek ze dne 8. listopadu 2001, Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke (C-143/99, Recueil, s. I-8365).

91. Zaprvé, Soud prvního stupně definuje environmentální daň jako *„autonomní daňové opatření“* [43], které není součástí obecného daňového režimu a „je charakterizováno svým environmentálním účelem a svým specifickým základem daně“ [44]. Z uvedené definice vyplývá, že skutečnost, že se environmentální daň nepoužije na činnosti podobné činnostem, které dani podléhají a které mají srovnatelný dopad na životní prostředí, nemůže být chápána stejně jako daňové osvobození, které představuje odchylku od režimu zátěží, které jsou obvykle ukládány podnikům [45].

92. Soud prvního stupně tedy zdůrazňuje, že při výkonu svých pravomocí v oblasti politiky životního prostředí jsou členské státy „oprávněny zavádět odvětvové ekologické daně za účelem dosažení takových environmentálních cílů“. Členské státy mohou zejména „při zvažování různých existujících zájmů vymezit své priority v oblasti ochrany životního prostředí, a stanovit tudíž zboží nebo služby, které chtějí podrobit ekologické dani“ [46].

93. V bodě 117 napadeného rozsudku dochází Soud prvního stupně k závěru, že v takovém právním rámci „přísluší Komisi, aby při posuzování ekologické daně vzhledem k pravidlům Společenství týkajícím se státních podpor přihlédla k požadavkům spojeným s ochranou životního prostředí uvedeným v článku 6 ES“. Podle Soudu prvního stupně je takový závěr odůvodněn ve světle článku 6 ES, který „stanoví, že tyto požadavky musí být zahrnuty zejména do vymezení a provádění režimu zajišťujícího, aby na vnitřním trhu nebyla narušována hospodářská soutěž“.

94. V bodech 120 a 121 napadeného rozsudku Soud prvního stupně zamítá argument BAA založený na rozsudku ve věci Adria-Wien Pipeline. Zdůrazňuje, že v uvedeném rozsudku Soudní dvůr zkoumal nikoli vymezení věcné působnosti ekologické daně jako v projednávaném případě, nýbrž částečné osvobození od platby takové daně […] poskytované výlučně podnikům vyrábějícím hmotné statky [47]. Soud prvního stupně pokračuje a zdůrazňuje, že „dotčené rozlišování se tedy netýkalo druhu výrobku podléhajícího dané ekologické dani, nýbrž průmyslových uživatelů podle toho, zda působili, či nepůsobili v primárním, či sekundárním sektoru národního hospodářství“.

95. Přístup Soudu prvního stupně, jak vyplývá z bodů napadeného rozsudku, které jsem shrnul výše, je vysoce novátorský ve

43 — Bod 114 napadeného rozsudku. Zvýraznění provedeno autorem stanoviska.

44 — Bod 114.

45 — Bod 116.

46 — Bod 115.

47 — Výjimka byla udělena v kontextu Strukturanpassungsgesetz z roku 1996 (rakouský zákon o strukturálním přizpůsobení) ve vztahu ke spotřebě zemního plynu a elektřiny podniky. Soudní dvůr shledal, že poskytnutí zvýhodnění podnikům, jejichž základní činností byla výroba hmotných statků, nebylo odůvodněno povahou nebo obecnou strukturou daňového sytému zavedeného na základě Strukturanpassungsgesetz.

srovnání s judikaturou Společenství o použití kritéria selektivity a, obecněji, konceptu podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.

96. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že ani daňová povaha, ani hospodářský nebo sociální účel dotčeného státního opatření, ani cíle ochrany životního prostředí, které sleduje [48], nejsou dostatečné k jeho vyloučení z dosahu zákazu stanoveného v článku 87 ES. Ve skutečnosti, jak zdůraznily soudy Společenství při řadě příležitostí, článek 87 ES nečiní rozdíl mezi takovými státními opatřeními podle jejich cíle nebo důvodů pro jejich zavedení, nýbrž je definuje pouze na základě jejich účinků [49].

97. Cíle sledované opatřením tak mají být posuzovány teprve po jeho klasifikaci jako státní podpory, tedy v průběhu posouzení, zda je slučitelné se společným trhem. Zatímco v některých případech vzaly soudy Společenství ve fázi klasifikace v úvahu záměry zákonodárce a cíle sledované přijatým opatřením, učinily tak pouze pro účely určení, zda podmínky zakládající existenci podpory byly splněny [50], a nikoliv za účelem vyloučit od počátku možnost, že opatření spadá do působnosti čl. 87 odst. 1 ES.

98. Soud prvního stupně tím, že bez dalšího zkoumání připustil, že s ohledem na environmentální cíle AGL je odůvodněné přiznat odlišné zacházení subjektům (nebo výrobkům), jejichž situace je ve smyslu uvedených cílů srovnatelná, zjevně usiluje o posun uvedené judikatury. Takový přístup ve skutečnosti *a priori* vylučuje možnost, že neuložení environmentální daně některým subjektům může představovat selektivní zvýhodnění podle článku 87 ES, bez ohledu na jakoukoliv úvahu ohledně konkurenčního vztahu, jenž může existovat mezi uvedenými subjekty a subjekty povinnými k dani, tedy *nezávisle na posouzení účinků* dotčeného opatření [51].

99. Krom toho v části rozsudku, která zkoumá tvrzení BAA o nesoudržnosti v definici působnosti AGL [52], jsou činěny závěry, které by nebyly přípustné, pokud by takové

48 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 13. února 2003, Španělsko v. Komise (C-409/00, Recueil, s. I-1487, body 53 a 54).

49 — Viz výše uvedený rozsudek Itálie v. Komise; rozsudky ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise (C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 79), a ze dne 26. září 1996, Francie v. Komise (C-241/94, Recueil, s. I-4551, bod 20).

50 — Viz například rozsudek ze dne 30. listopadu 1993, Kirsammer-Hack (C-189/91, Recueil, s. I-6185, body 17 a 18), pokud jde o podmínku použití státních prostředků; nebo rozsudek ve věci Ferring týkající se náhrady za služby obecného hospodářského zájmu, co se týče existence zvýhodnění; nebo rozsudek ve věci Adria-Wien Pipeline, zejména bod 52, a obecněji judikatura citovaná v bodě 83 výše, pokud jde o kritérium selektivnosti.

51 — Viz například body 128 a 130 napadeného rozsudku.

52 — Body 123 a násl. napadeného rozsudku.

zkoumání bylo založeno na kritériích povahy a obecné struktury dotčeného daňového režimu v souladu s judikaturou, na kterou je odkazováno v bodě 83 výše [53]. Vycházeje z předpokladu, že členské státy mají při definování působnosti environmentální daně volnost, aby vyvažovaly jednotlivé proti sobě stojící zájmy [54], totiž Soud prvního stupně v konečném výsledku akceptuje, že existence možných nesoudržností nebo rozdílů v zacházení může být odůvodněná, *i když je založena na cílech nesouvisejících s ochranou životního prostředí,* a v důsledku toho nesouvisejících s vnitřní logikou dotčeného opatření [55].

100. Konečně pokud jde o tu část odůvodnění napadeného rozsudku, která zamítá argument BAA založený na rozsudku ve věci Adria-Wien Pipeline, analýza Soudu prvního stupně se zaměřuje na formální aspekty dotčeného opatření, například legislativní techniku použitou vnitrostátními orgány. Nicméně pokud jde o dopad na hospodářskou soutěž, neexistuje velký rozdíl mezi jednak ukládáním obecné daně s osvobozením pro určité příjemce, a jednak ukládáním daně určitým osobám povinným k dani s vyloučením ostatních, které jsou ve srovnatelné situaci. Zde se mi rovněž jeví, že se napadený rozsudek odchyluje od přístupu zaměřeného na analýzu účinků opatření.

101. Nejsem toho názoru, že závěry, ke kterým dospěl Soud prvního stupně v napadeném rozsudku, ačkoliv jsou omezeny na opatření státu, která zahrnují *uložení zátěže* určitým odvětvím pro environmentální účely, mají být Soudním dvorem potvrzeny.

102. Ani pravomoc, kterou mají členské státy v záležitostech týkajících se zdanění, ani zásada stanovená v článku 6 ES, že požadavky na ochranu životního prostředí musí být zahrnuty do vymezení a provádění politik a činností Společenství, neodůvodňuje naprosté odstranění veřejných opatření, která by mohla narušit hospodářskou soutěž, z dosahu kontrolní pravomoci, která byla Komisi svěřena pravidly Smlouvy o státních podporách. Jsem zejména toho názoru, že dodržení článku 6 ES nevyžaduje, aby byly cíle ochrany životního prostředí určitého opatření vzaty v úvahu pro účely jeho klasifikace na základě čl. 87 odst. 1 ES, jelikož požadavek, aby uvedené cíle byly integrovány do kontroly

53 — Zdá se mi však, že důsledek, který vyplývá z definice environmentální daně coby autonomního daňového opatření, tedy možnost odůvodnit rozdíly v zacházení s podniky nebo výrobními činnostmi odkazem na povahu a strukturu opatření, které je vykládáno jako *systém*, je s uvedenou judikaturou v souladu.

54 — Viz bod 114 napadeného rozsudku.

55 — Takový závěr lze najít v bodě 128 napadeného rozsudku, ve kterém Soud prvního stupně uvádí, že „rozhodnutí zavést ekologickou daň pouze v odvětví kameniva […] byť vedené snahou zachovat mezinárodní konkurenceschopnost některých odvětví, tedy neumožňuje zpochybnit soulad AGL se sledovanými environmentálními cíli“.

veřejných podpor Společenstvím může být snadno splněn tak, že k těmto cílům bude řádně přihlíženo při posuzování slučitelnosti tohoto opatření se společným trhem na základě čl. 87 odst. 3 ES.

103. Z výše uvedených důvodů mám za to, že první důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení čl. 87 odst. 1 ES je opodstatněný a že by napadený rozsudek měl být zrušen v rozsahu, v němž rozhodl, že působnost AGL může být odůvodněna pouze na základě environmentálních cílů sledovaných uvedenou daní.

3. Ke třetímu důvodu, vycházejícímu z nesprávných právních posouzení při posuzování povahy a obecného režimu AGL

104. BAA uplatňuje na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku tři hlavní argumenty.

105. Zaprvé, BAA kritizuje Soud prvního stupně za to, že rozhodl, že skutečnost, že AGL je vybírána z řady přírodních surovin, pro které neexistuje náhrada, je odůvodněna na základě zásady „znečišťovatel platí“, bez ohledu na zjištění v napadeném rozhodnutí, že nezaměnitelnost byla vhodným důvodem pro vyloučení určitých přírodních surovin z působnosti AGL, které by jí jinak podléhaly. BAA na základě toho dochází k závěru, že Soud prvního stupně v bodech 135 a 136 nahradil důvody Komise svými vlastními důvody. Podle BAA Soud prvního stupně rovněž použil zásadu „znečišťovatel platí“ selektivním způsobem a neposkytl dostatečné odůvodnění pro své závěry. Uvedené tvrzení se mi jeví jako zcela přípustné, jelikož se – na rozdíl od toho, co tvrdí Komise a Spojené království – týká právních otázek.

106. BAA se podle mého názoru nemýlí, máli za to, že zásada „znečišťovatel platí“ nehraje v popisu účelů AGL žádnou úlohu, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, které výslovně odkazuje pouze na maximalizaci využívání recyklovaného kameniva nebo jiných náhradních surovin a podporu racionálního používání přírodního kameniva.

107. Soudní dvůr v rozsudku ve věci DIR International Film (citovaném BAA) zdůraznil, že při přezkumu legality aktů na základě článku 230 ES soudy Společenství nesmí nahradit odůvodnění autora napadeného aktu svým vlastním odůvodněním, a poté uvedl, že „ačkoliv v řízení o žalobě na neplatnost může být Soud prvního stupně veden k tomu, aby vyložil odůvodnění uvedené v napadeném rozhodnutí způsobem, který se liší od odůvodnění jeho autora a dokonce, za určitých okolností, odmítnout formální odůvodnění autora rozhodnutí,

nemůže tak učinit, *pokud neexistuje závažný faktor, který by takový postup odůvodňoval*“ [56]. V projednávané věci, na rozdíl od názoru vyjádřeného Soudem prvního stupně v bodě 124 napadeného rozsudku, nejsem toho názoru, že bod 31 napadeného rozhodnutí – ve kterém Komise uvádí, že „the environmental costs of aggregate extraction that the United Kingdom seeks to address through the AGL include noise, dust, damage to biodiversity and visual amenity“ – může být vykládán jako odkaz, byť implicitní, na zásadu „znečišťovatel platí“.

108. I když výše uvedené úvahy naznačují, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného právního posouzení tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nahradil vlastním odůvodněním, mám přesto za to, že napadený rozsudek nemá být z uvedeného důvodu zrušen, protože je možné, aby Soudní dvůr nahradil odůvodnění, na kterém Soud prvního stupně založil své rozhodnutí. Jak Komise – podle mého názoru správně – zdůraznila, tvrzení BAA týkající se nedostatku soudržnosti ve způsobu, kterým byla vymezena působnost AGL, které bylo uplatněno v prvním stupni řízení a které Soud prvního stupně v bodech 135 a 136 zamítl, bylo založeno na nesprávném předpokladu: BAA totiž zakládalo svá tvrzení na názoru, že Komise v napadeném rozhodnutí pojala nedostatek náhradních surovin jako základ pro své zjištění, že vyloučení přírodních surovin používaných pro jiné účely nežli je kamenivo, z působnosti AGL, bylo odůvodněné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí [57] je spíše zřejmé, že vyloučení uvedených surovin bylo považováno za odpovídající odvětvové působností AGL a záměru zákonodárce Spojeného království, kterým bylo zavedení daně výhradně z kameniva.

109. Zbývající tvrzení BAA v kontextu tohoto argumentu musí být podle mého názoru zamítnuta. Napadený rozsudek se jeví být řádně odůvodněn, pokud jde o sporné otázky uplatněné BAA. Krom toho, z důvodů již uvedených v bodě 108 výše, a na rozdíl od názoru vyjádřeného BAA, nepovažuji za možné připisovat Soudu prvního stupně „selektivní použití“ zásady „znečišťovatel platí“.

110. Zadruhé, BAA zpochybňuje řadu částí napadeného rozsudku, ve kterých Soud prvního stupně odmítá tvrzení, že zdanění určitých výrobků odvozených od těžby surovin, které samy nejsou zdaněny, je neslučitelné s cíli AGL. Tato kritika se konkrétně týká bodů 112 a 137 napadeného rozsudku.

111. V bodě 112 uvedeného rozsudku Soud prvního stupně vykládá určité pojmy použité v napadeném rozhodnutí – zejména v bodě 29 – a dochází k závěru, že jak v bodě 29, tak i v celém rozhodnutí Komise „používala výraz ‚primární kamenivo‘ v zásadě pro popis kameniva, které podléhá AGL, a výraz ‚sekundární kamenivo‘ v zásadě pro odkaz na kamenivo osvobozené od daně, jež je přesně vyjmenováno v zákoně“. Podle BAA je takový výklad napadeného rozhodnutí postižen chybou při výkladu.

56 — Viz rozsudek ze dne 27. ledna 2000, DIR International Film a další v. Komise (C-164/98 P, Recueil, s. I-447, body 38 a 42).

57 — V kasačním opravném prostředku BAA uvádí body 10 a 16 napadeného rozhodnutí, které tvoří součást vylíčení skutkových okolností.

112. V bodě 29 napadeného rozhodnutí Komise uvádí, mimo jiné, že „the AGL will be levied only on virgin aggregate. It will not be levied on aggregates extracted as a by-product or waste from other processes (secondary aggregates), nor will it be levied on recycled aggregates“.

113. Připouštím, že považuji za obtížné přiznat pojmu „secondary aggregates“, použitému v bodě 29 napadeného rozhodnutí jiný význam, nežli je význam vyplývající z definice, která mu předchází: „kamenivo vytěžené jako vedlejší produkt nebo odpad z jiných postupů“. V důsledku toho nepovažuji za možné souhlasit se Soudem prvního stupně, že v bodě 29 napadeného rozhodnutí Komise pouze uvedla, že „AGL nebude vybírána z odvozených produktů nebo odpadů z prvotní těžby, pokud jsou osvobozeny zákonem v novelizovaném znění“.

114. Krom toho BAA – podle mého názoru správně – zdůrazňuje, že výklad pojmu „secondary aggregates“ Soudem prvního stupně se jeví být v rozporu s bodem 32 napadeného rozhodnutí – který hraje klíčovou úlohu ve struktuře uvedeného rozhodnutí, jelikož definuje strukturu a působnost AGL – ve kterém Komise uvádí, že „the structure and scope of the tax reflect the clear distinction between the extraction of virgin aggregates, bearing with it undesirable environmental consequences, and the production of secondary or recycled aggregates, which makes an important contribution to the treatment of rock, gravel and sand incidentally arising from excavations or from other works or treatments lawfully carried out for different purposes“.

115. Mám tedy za to, že v bodě 112 napadeného rozsudku Soud prvního stupně nesprávně vyložil napadené rozhodnutí, což musí být považováno za nesprávné právní posouzení.

116. BAA rovněž zpochybňuje bod 137 napadeného rozsudku, ve kterém Soud prvního stupně rozhodl, že je odůvodněné, aby řada produktů odvozených z těžby nezdaněných surovin podléhala AGL. BAA tvrdí, že v této souvislosti Soud prvního stupně nahradil odůvodnění napadeného rozhodnutí svým vlastním; že přijal odůvodnění postižené nesprávným posouzením a že nesprávně vyložil některé důkazy.

117. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že při odůvodnění zdanění vedlejších produktů Soud prvního stupně neodkázal pouze na zásadu „znečišťovatel platí“; odkázal rovněž na účel dosažení racionálnější těžby a zacházení s kamenivem, který je uveden v napadeném rozhodnutí jako jeden z cílů AGL. Nesouhlasím proto s tím, že Soud prvního stupně může být v tomto ohledu nařčen ze zaměňování odůvodnění napadeného rozhodnutí svým odůvodněním. Pokud jde o zbývající výtky, musím pouze zdůraznit, že v rozsahu, v němž BAA zpochybňuje

faktory definované Soudem prvního stupně v bodě 137 napadeného rozhodnutí (nemožnost snížení množství uvedených vedlejších produktů, cenový rozdíl a dopis Spojeného království ze dne 19. února 2002), usiluje v zásadě o to, aby od Soudního dvora získalo přehodnocení posouzení skutkového stavu v napadeném rozsudku, a že na druhou stranu BAA neprokázalo, že Soud prvního stupně nesprávně vyložil důkazy, které mu byly předloženy.

118. Na základě výše uvedeného mám za to, že druhý hlavní argument předložený na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku musí být přijat v rozsahu, v němž přičítá Soud prvního stupně nesprávný výklad napadeného rozhodnutí. Ve zbývající části mám za to, že musí být zamítnut jako dílem neopodstatněný a dílem nepřípustný.

119. Zatřetí, BAA tvrdí, že Soud prvního stupně pochybil, když měl za to, že nezdanění řady druhů přírodního kameniva – například břidlice, lupku a jílu – bylo odůvodněné. V tomto ohledu podle BAA nahradil odůvodnění napadeného rozhodnutí vlastním odůvodněním tím, že v bodech 130, 131, 133 a 134 napadeného rozsudku uvedl, že výjimka byla určena k podpoře používání takového kameniva jako náhražky za přírodní kamenivo podléhající AGL. BAA tvrdí, že vedle toho, že je nesprávné, vychází odůvodnění přijaté Soudem prvního stupně z nesprávného výkladu důkazů předložených v průběhu řízení (zejména v dopise Spojeného království ze dne 19. února 2002); pro uvedené odůvodnění byly poskytnuty nedostatečné argumenty a bylo přijato v rozporu s právy na obranu, jelikož BAA nebyla poskytnuta možnost, aby v průběhu řízení v prvním stupni předložilo k této otázce své vyjádření.

120. V tomto bodě je nejprve nutné připomenout, že v bodě 130 napadeného rozsudku Soud prvního stupně zdůraznil, že osvobození řady surovin od AGL – například břidlice, nekvalitního lupku, jílového odpadu a kaolínu – „umožňuje jejich použití jako substitutů přírodního kameniva, na něž se vztahuje ekologická daň, a může tak přispět k racionalizaci jeho těžby a používání“. Jak Komise správně zdůraznila, Soud prvního stupně založil takový závěr na skutkovém zjištění – a Soudnímu dvoru nepřísluší, aby je ověřoval –, že takové suroviny byly „dosud zřídka používány jako kamenivo z důvodu jejich vysokých přepravních nákladů“.

121. Je třeba rovněž připomenout, že racionalizace těžby a použití přírodního kameniva je jedním z cílů AGL, na které napadené rozhodnutí odkazuje [58]. Tudíž, na rozdíl od tvrzení BAA, Soud prvního stupně v této souvislosti nenahradil odůvodnění napadeného rozhodnutí vlastním odůvodněním.

58 — Bod 31 napadeného rozhodnutí.

122. Nepovažuji za opodstatněné ani tvrzení BAA, že způsob, kterým je definována povaha a obecný režim AGL v napadeném rozhodnutí, je neslučitelný s osvobozením stanoveným k podpoře používání přírodních surovin dosud zřídka užívaných jako kamenivo namísto jiných surovin, které byly tradičně používány jako kamenivo. Soud prvního stupně konstatoval – podle mého názoru správně – že toto osvobození může ve skutečnosti přispět k cíli uvedenému v napadeném rozhodnutí, tedy k racionalizaci používání kameniva.

123. Konečně, pokud jde o bod 131 napadeného rozsudku, mám za to, že odkaz, který je v něm učiněn, na dopis Spojeného království ze dne 19. února 2002, neumožňuje výklad předložený sdružením BAA, a že uvedený bod v žádném případě nezkresluje obsah uvedeného dopisu.

124. Mám tedy za to, že třetí argument uplatněný na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

125. Na základě všech výše uvedených úvah mám za to, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný v rozsahu, v němž se týká argumentů uvedených v bodech 108 a 118 výše, ale jinak je buď nepřípustný, nebo neopodstatněný.

4. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku, kterým je tvrzeno nesprávné právní posouzení při posuzování osvobození vývozu od daně

126. BAA tvrdí, že při posuzování, zda osvobození vývozu z působnosti AGL bylo podporou, Soud prvního stupně umožnil Komisi a dotčenému členskému státu, aby se zpětnou účinností opravily odůvodnění uvedené v napadeném rozhodnutí; porušil články 91 ES a 92 ES tím, že AGL klasifikoval jako nepřímou daň; a neposkytl dostatečné odůvodnění pro takovou klasifikaci.

127. Soud prvního stupně v bodě 148 napadeného rozsudku zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí (bod 33) Komise odůvodňovala osvobození vývozu od daně „skutečností, že orgány Spojeného království nemají kontrolu nad používáním kameniva mimo své území“. V bodě 149 Soud prvního stupně uvedl, že v průběhu řízení před ním „Komise a vedlejší účastník […] upřesnili toto odůvodnění“, Komise tím, že zdůraznila, že AGL je nepřímou daní ze spotřeby, která se řídí zásadou zdanění ve státu určení a Spojené království tím, že uvedlo, že osvobození bylo přípustné na základě článku 91 ES. Podle Soudu prvního stupně takové odůvodnění,

které je založeno na názoru, že AGL je nepřímou daní, musí být vzato v úvahu „neboť se […] vztahuje k důvodům uvedeným Komisí v napadeném rozhodnutí, a nemůže být tedy považováno za dodatečné odůvodnění podané po přijetí tohoto rozhodnutí“.

128. V bodě 151 napadeného rozsudku pak Soud prvního stupně uvedl, že se AGL „použije na uvádění kameniva na trh, a postihuje tedy výrobky, a nikoli příjmy výrobců“, a v důsledku toho představuje nepřímou daň. V bodě 153 došel Soud prvního stupně k závěru, že ve věci, která mu byla předložena, „na osvobození vývozů od daně nelze nahlížet tak, že poskytuje selektivní výhodu vývozcům, neboť je odůvodněno tím, že AGL má povahu nepřímé daně“. Podle Soudu prvního stupně dotčené členské státy ve skutečnosti mohly „upřednostnit úvahy spojené se strukturou dotčeného daňového režimu oproti sledovaným environmentálním cílům“.

129. Nejprve považuji za nezbytné odmítnout argument BAA, že AGL musí být považována za přímou daň – a jako taková musí být vyloučena z působnosti článku 91 ES – jelikož se použije na těžební činnosti, a nikoliv na výrobek jako takový. Ve skutečnosti, jak je vysvětleno na jiném místě napadeného rozsudku (viz bod 136), je AGL stanovena konkrétní částkou na tunu produktu podléhajícího dani, který je komerčně využíván v tuzemsku.

130. Obecný zákaz stanovený v článku 92 ES přiznat osvobození od daně nebo vrácení daně ve vztahu k vývozu v případě přímých daní, je odůvodněný, jelikož přímé daně nejsou zohledněny ve výrobních nákladech a v důsledku toho nemají bezprostřední dopad na cenu výrobku; z uvedeného důvodu by bylo obtížné posoudit, zda osvobození od daně nebo vrácení daně přiznané vývozům odpovídalo vnitrostátní dani z uvedeného výrobku nebo bylo daňovou podporou vývozu. Takový problém nicméně nevzniká v případě daně, která je, stejně jako AGL, vybírána z komerčního využití výrobku. Skutečnost – zdůrazněná Soudem prvního stupně v bodě 136 napadeného rozsudku – že částka daně přibližně odpovídá environmentálním nákladům spojeným s těžbou suroviny podléhající dani, nepovažuji za relevantní a nemění nic na tom, že jelikož je tato daň uložena na stanovené množství výrobku při jeho uvedení na trh, odrazí se přímo v ceně výrobku.

131. Jsem proto toho názoru, že argument na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, který uplatňuje porušení článků 91 ES a 92 ES musí být zamítnut jako neopodstatněný.

132. Obdobně neopodstatněný je podle mého názoru argument, že napadený rozsudek není dostatečně odůvodněn. V bodě 151 uvedeného rozsudku Soud prvního stupně ve skutečnosti vysvětluje stručně, ale jasně důvody, proč je toho názoru, že AGL musí být klasifikována jako nepřímá daň; tedy proto, že „se použije na uvádění kameniva na trh, a postihuje tedy výrobky, a nikoli příjmy výrobců".

133. Zbývá, abych posoudil argument týkající se retroaktivní opravy odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento argument považuji za opodstatněný.

134. V bodě 33 napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že osvobození vývozů „is justified by the fact that aggregate in the United Kingdom may be exempted if it is used for exempt processes. Since the United Kingdom authorities have no control over the use of aggregate outside their jurisdiction, the exemption for exports is necessary in order to provide legal certainty to aggregate exporters and to avoid imposing an unequal treatment on exports of aggregate that would otherwise qualify for an exemption within the United Kingdom".

135. Takový argument odkazuje na rozdíl v zacházení, který by vznikl, pokud by vývozy nebyly osvobozeny bez daně, mezi *kamenivem uváděným na tuzemský trh*, které není zdaněno, je-li použito pro určité účely, a *vyvezeným kamenivem*, které by bylo v každém případě zdaněno, i když by bylo určeno pro použití ve výrobních procesech osvobozených od daně. Není však odkazováno na potřebu zabránit vzniku znevýhodnění pro *vyvážené tuzemské kamenivo* ve srovnání *s kamenivem uváděným na trh ve státu určení*, nebo na cíl zabránit dvojímu zdanění. Za takových okolností považuji upřímně řečeno za obtížné nalézt v bodě 33 napadeného rozhodnutí (jak to učinil Soud prvního stupně v bodě 150 napadeného rozsudku) byť i jen implicitní odkaz na pravidla stanovená v článku 91 ES. Soud prvního stupně podle mého názoru spíše nežli aby připustil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bude rozvedeno a zpětně zdokonaleno, ve skutečnosti umožnil Komisi, aby v tomto bodě uvedla odůvodnění, které se podstatně liší od odůvodnění uvedeného v napadeném rozhodnutí.

136. Z výše uvedených důvodů mám za to, že čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku musí být vyhověno v rozsahu, v němž se tvrdí, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že rozhodl, že odůvodnění předložené Komisí v průběhu řízení v prvním stupni, pokud jde o osvobození vývozů od daně, odráží odůvodnění uvedené v napadeném rozhodnutí a že tedy nepředstavuje dodatečné odůvodnění uplatněné poté, co bylo uvedené rozhodnutí přijato.

5. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká rozsahu přezkumu provedeného Soudem prvního stupně

137. BAA tvrdí, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného právního posouzení v tom, že provedl pouze přezkum posouzení obsaženého v napadeném rozhodnutí namísto úplného přezkumu, jehož provedení vyžaduje judikatura v případech, kdy je nezbytné ověřit, zda Komise řádně použila koncept podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.

138. Z ustálené judikatury vyplývá, že v případě žaloby na neplatnost rozhodnutí, které Komise přijala v rámci řízení o podporách, musí soudy Společenství v zásadě provést úplný přezkum, pokud posuzují klasifikaci opatření státu za účelem konstatování, zda se na něj vztahuje zákaz stanovený v čl. 87 odst. 1 ES [59]. Nicméně soudy Společenství provádí omezený přezkum – omezený na ověření, že byla dodržena procesní pravidla upravující řízení a pravidla týkající se odůvodnění, že jsou skutková zjištění věcně správná a že nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení a zneužití pravomoci – pokud posuzují slučitelnost opatření se společným trhem z hlediska čl. 87 odst. 3 ES, tedy ustanovení, které Komisi poskytuje širokou posuzovací pravomoc [60].

139. Jak však správně zdůraznila Komise, i když má soud Společenství ověřit řádné použití konceptu podpory, rozsah jeho přezkumu může být omezen vzhledem k technické nebo komplexní povaze posouzení skutkových okolností v napadeném aktu [61]. Judikatura tak například uznává, že soudy Společenství provádí pouze omezený přezkum komplexního ekonomického posouzení provedeného Komisí při použití zásady soukromého investora [62].

140. Soud prvního stupně v bodě 118 napadeného rozsudku při stanovení parametrů svého přezkumu napadeného rozhodnutí uvádí, že s ohledem na širokou „posuzovací pravomoc, kterou má Komise při provádění čl. 88 odst. 3 ES“, musí provést pouze omezený

59 — Viz například rozsudek ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise (C-83/98 P, Recueil, s. I-3271, bod 25).

60 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 14. února 1990, Francie v. Komise (C-301/87, Recueil, s. I-307, bod 49).

61 — Viz rozsudek ve věci Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 25. Generální advokát Jacobs ve svém stanovisku ve věci Casa di Risparmo di Firenze a další (C-222/04, Sb. rozh. s. I-289, body 109 až 112) byl opačného názoru, pokud jde o svěření široké posuzovací pravomoci Komisi ve vztahu ke komplexním ekonomickým posouzením potřebným pro účely klasifikování dotčeného vnitrostátního opatření v souladu s čl. 87 odst. 1 ES.

62 — Viz rozsudek ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise (C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 11), a ze dne 15. září 1998 ve spojených věcech BFM a EFIM v. Komise (T-126/96 a T-127/96, Recueil, s. II-3437, bod 81).

přezkum. Řada navazujících bodů rozsudku potvrzuje, že Soud prvního stupně takový přístup použil (body 134, 139 a zejména 171).

141. Komise a Spojené království tvrdí, že Soud prvního stupně v bodě 118 napadeného rozsudku ve skutečnosti odkazuje na rozsah přezkumu prováděného soudy Společenství u rozhodnutí podle čl. 88 odst. 3 ES, a nikoliv přezkumu prováděného při posuzování, zda Komise řádně použila koncept podpory pro účely čl. 87 odst. 1 ES.

142. Argument uplatňovaný Komisí a Spojeným královstvím nepovažuji za přesvědčivý.

143. Zaprvé, z judikatury je zřejmé, že pokud při ukončení předběžného šetření má Komise stále pochybnosti ohledně otázky, zda opatření je svou povahou podporou, či zda je slučitelné se Smlouvou, je povinna zahájit formální vyšetřovací řízení [63].

144. Zadruhé, rozhodnutí podle čl. 88 odst. 3 ES zahrnuje, vedle procesního prvku, zkoumání dotčeného opatření ve světle čl. 87 odst. 1 ES a pokud je uvedené opatření klasifikováno jako podpora, ve světle čl. 87 odst. 3 ES. Nevidím důvod, proč by přezkum učiněný soudy Společenství v průběhu takového šetření neměl respektovat pravidlo, na něž bylo opakovaně odkázáno výše, podle kterého je-li nezbytné ověřit, zda Komise řádně použila koncept podpory, měl by přezkum obvykle mít podobu úplného přezkumu, zatímco pokud je posuzována slučitelnost opatření se Smlouvou, přezkum by měl být omezen se zřetelem na širokou posuzovací pravomoc, které Komise požívá pro účely použití čl. 87 odst. 3 ES [64]. Krom toho nejsem, na rozdíl od BAA, toho názoru, že omezený přezkum je v rozporu s povahou rozhodnutí podle čl. 88 odst. 3 ES, jelikož omezený přezkum takového druhu je odůvodněn posuzovací pravomocí, kterou má Komise ve vztahu k posouzením, která musí provést, nehledě na procesní kontext, ve kterém mají být tato posouzení provedena.

63 — Viz mimo jiné výše uvedený rozsudek ve věci Matra v. Komise, bod 33.

64 — Pokud jde o citaci výše uvedeného rozsudku ve věci Matra v. Komise v bodě 118 napadeného rozsudku, musím pouze zdůraznit, že bod tohoto rozsudku, který je citován, konkrétně „s ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou má Komise při provádění [čl. 88 odst. 3 ES]“ (bod 24), je výslovně založen na precedentu, konkrétně na rozsudku ze dne 21. března 1991, Itálie v. Komise (C-303/88, Recueil, s. I-1433, bod 34), ve kterém byla tato široká posuzovací pravomoc uznána ve vztahu ke čl. 87 odst. 3 ES, a nikoliv k čl. 88 odst. 3 ES. Stejný precedent je dále citován v podobném kontextu v bodě 12 stanoviska generálního advokáta Van Gervena a v tomto případě je řádně odkázáno na čl. 87 odst. 3 ES. Za těchto okolností nepovažuji za možné vyloučit, že bod 24 rozsudku ve věci Matra v. Komise obsahuje věcnou chybu.

145. Projednávaná věc se podle mého názoru netýká situace, ve které značná technická složitost nebo obzvláštní komplexnost posouzení provedeného Komisí [65] odůvodňují přiznání široké posuzovací pravomoci Komisi, čímž je omezen rozsah soudního přezkumu. Vzhledem k tomu, že takový přezkum zahrnuje ověření správného použití konceptu podpory, musí být vyčerpávající „v zásadě v co možná největším rozsahu“ [66]. Domnívám se proto, že Soud prvního stupně v bodě 118 napadeného rozsudku nesprávně definoval rozsah přezkumu, který má být proveden v souvislosti s napadeným rozhodnutím, a tudíž se v tomto ohledu dopustil nesprávného právního posouzení.

146. Spojené království a Komise dále tvrdí, že důvody, o které se BAA opírá před Soudem prvního stupně, měly prokázat, že napadené rozhodnutí bylo postiženo řadou zjevně nesprávných právních posouzení. Při konstatování, že k takovým pochybením nedošlo, se Soud prvního stupně nicméně ztotožnil s názorem uplatněným sdružením BAA ohledně náležitého rozsahu přezkumu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že skutečnost, že BAA popsalo jako zjevná ta pochybení, kterými bylo podle jeho názoru postiženo napadené rozhodnutí, neznamená, že jeho záměrem bylo zříci se uplatňování nesprávných posouzení, která existovala, ale nemohla být popsána jako zjevná, nebo že žádalo Soud prvního stupně, aby přezkoumal rozhodnutí méně důkladně, nežli by tomu bylo obvykle. Dále, pokud by byl přezkum napadeného rozhodnutí omezen na zkoumání zjevně nesprávných právních posouzení pouze z důvodu nutnosti nejít nad rámec toho, co požadovalo BAA, Soud prvního stupně by nemusel činit obecná prohlášení takového druhu, jako je prohlášení uvedené v bodě 118 napadeného rozsudku.

147. Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného právního posouzení v bodě 118 napadeného rozsudku tím, že nesprávně definoval povahu přezkumu, který měl být ve vztahu k napadenému rozhodnutí proveden.

148. Takové nesprávné posouzení, které může narušit celé meritorní posouzení napadeného rozhodnutí znamená, že napadený rozsudek musí být zrušen, bez ohledu na skutečnost, zdůrazňovanou Spojeným královstvím, že v některých bodech napadeného rozsudku se jeví, že Soud prvního stupně šel nad rámec striktně omezeného přezkumu.

149. Z výše uvedených důvodů mám za to, že druhému důvodu kasačního opravného prostředku, který se týká rozsahu soudního přezkumu provedeného Soudem prvního stupně, je třeba vyhovět.

65 — Viz stanovisko generálního advokáta Cosmase ve věci Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 15.

66 — Viz výše uvedený rozsudek ve věci Francie v. Ladbroke Racing a Komise, bod 25.

6. K pátému a šestému důvodu kasačního opravného prostředku, které se týkají nesprávného právního posouzení povinnosti Komise zahájit formální vyšetřovací řízení a přiměřenosti odůvodnění napadeného rozhodnutí

150. Argumenty předložené sdružením BAA na podporu pátého a šestého důvodu kasačního opravného prostředku jsou podle mého názoru zcela nedostačující pro prokázání skutečné existence uplatňovaných nedostatků. Jednak skutečnost, že odůvodnění napadeného rozsudku je podrobnější nežli odůvodnění napadeného rozhodnutí a že Soud prvního stupně učinil posouzení, která se odlišují od těch, která učinila Komise (ačkoliv dochází ke stejným závěrům), nepostačuje – i za předpokladu, že by byla relevantní – v žádném případě k prokázání, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného posouzení, když učinil závěr, že Komise neměla povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení. A dále skutečnost, že ve vztahu k různým otázkám, které napadené rozhodnutí uvádí, Soud prvního stupně poskytl podrobnější odůvodnění – a v určitých bodech radikálně odlišné od odůvodnění přijatého v rozhodnutí – je zjevně nepodstatná pro účely prokázání, že se Soud prvního stupně dopustil nesprávného posouzení, když ve světle odůvodnění napadeného rozhodnutí došel k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje odpovídající odůvodnění.

151. Pátý a šestý důvod kasačního opravného prostředku tak musí být zamítnuty.

V – **Závěry**

152. Ve světle všech výše uvedených skutečností proto navrhuji, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil.

153. Dále, s ohledem na důsledky zrušení napadeného rozhodnutí, jak je navrhováno, považuji za vhodné, aby Soudní dvůr věc vrátil Soudu prvního stupně v souladu s prvním odstavcem článku 61 statutu Soudního dvora k přezkoumání žaloby v prvním stupni a určil, že o nákladech řízení o kasačním opravném prostředku bude rozhodnuto později.